

30, kunne have Die med Belastingen i det hele Land. Naar de kaste sig over et Skib, bliver det følgerig et Træf, om de ramme det ene eller det andet; men saa siger jeg, at den Slags Lotterispil i en Lov vilde jeg ikke være med til. Naar man vil have Skibsinspektion paa dette Punkt med Hensyn til Belastingen, maa man have den paa en saadan Maade, at man kan sige, at det er muligt for de lokale Autoriteter til enhver Tid nogenlunde at kontrollere dette Forhold, saa at det ikke kommer til at bero paa et Slumpetræf, om en Skipper kommer i den forferdelige Vaande at være den uheldige. Det er jo Noget, som rent afhænger af et Skjøn, dels over Skibet, dels over vedkommende Skibes rent pæblikkelige Ladnings Bestaenhed. Der kan være Tale om, at Belastingen er forlert, men al den Erfaring, man kan have af at kjende Skibe, spiller, havde jeg nær sagt, slet ingen Rolle overfor Belastingen, før man veed, hvilken speciel Last det skal have ombord, og hvor det skal gaa hen. Naar jeg før talte om, at denne Lov ikke træffer, hvor den sigter, med Hensyn til selve Søfarten, vil jeg nu ogsaa sige: Er det mere uforvarligt at seile til England med et ikke aldeles brillant Fartøi end at seile til Island, selv med et godt Skib, i den værste Tid af Aaret. Den, der gaar med det bedste Skib til Island i den værste Tid af Aaret, er værre stillet end den, der gaar til England, selv om det Skib, der gaar til Island, er mange Gange bedre end det andet. Og hvad gjør man med de Mennecker, som fare paa de pestbefængte Egne i Afrika, som i Kjøbenhavn udruste Skibe, der gaa paa Vestkysten af Afrika, det forhindrer man ikke, men det kan være, at Besætningen dør af Feber, naar man kommer derover, det bryder man sig imidlertid ikke om. Som Loven er, tilsigter den et smukt Formaal, men den naaer det ikke, den naaer det kun for en Brøt og er mere et Syn end en Virkelighed. Jeg forstod den høitærede Indenrigsminister saaledes, at han ubetinget gik ind paa Udtalelsen med Hensyn til Instruens Indhold med Hensyn til Udpagelsen af visse Selskaber, der kunne fritage Skibet for at komme under denne Kontrol. Derom skal jeg ikke sige Noget, jeg antager, at jeg har forstaaet det rigtig, at Ministeren derom er enig med hele Udvalget. Der er et mindre Punkt, som den ærede Ordfører gjorde et stort Nummer ud af, og som jeg derfor ikke kan lade være at sige Noget om. Det er nu ikke saa forferdeligt med disse Diæter, og naar det ærede Medlem fremhævede, at Kjøbenhavnerne ikke kunne være tjente med dem, saa vil jeg give ham Ret, men saa maa han stille Forslag om, at der skal gjælde andre Regler for Kjøbenhavn. Der er jo baade Tale om Betaling for Forretningen og om Diæter, men jaasnart det gaar udover en kort Tid, blive de sidste jo let Hovedsagen.

Efter den ærede Ordførers Erfaring kunde det ikke gaa an i Kjøbenhavn, og jeg kan tildele give ham Ret i, at den Forretningsbetaling, der andetteds i Landet kan være passende, kan meget godt være urigtig her, det er muligt, og jeg er tilbøjelig til at tro, at det er saa. Men hvorledes ere vore Forhold her i Thinget, ere vi Medlemmer, der have 30 Mil hjem, ikke stillede ganske anderledes i den Henseende end dem, der bo i Kjøbenhavn? (Ufbrydelse). Det er for lidt for os Allesammen siges der, men det er tre Gange for lidt for dem, der bo længst borte, og det kan dog være et Spørgsmaal, om det ikke er for meget for dem, der bo ligeved. Den Slags Forhold er det ikke let at ordne med Hensyn til Stedet; jeg skal imidlertid ikke være imod den ærede Ordfører, naar han stiller Vædringsforslag vedrørende den kjøbenhavnske Tjeneste ved en senere Behandling. Den ærede Ordfører har som enesteaaende stillet et Forslag under Nr. 20 om at indrømme Regjeringen Anordningsmyndighed ligeoverfor en hel Række Bestemmelser; det kan jeg ikke gaa med til. Lovgivningsmagten skal ikke overlade altfor meget til det administrative Skjøn og navnlig ikke paa flige Punkter. Jeg maa derfor meget fraraade Vædringsforslaget under Nr. 20. Jeg skal, som sagt, for Dieblirket ikke sige mere; jeg er gaaet med til de Vædringsforslag, der her udtrykke, at vi ville gjøre Lovens Indhold til et Slags Minimum for at faae denne Indretning i Gang og for gennem denne Gænge maaft i Fremtiden at gaa videre. Naar dette Lovindhold ikke kan antages, maa jeg af Hensyn til Skibsfartens Interesse stemme med Loven.

SVAR: Jeg ønsker kun at berøre et enkelt Punkt, idet jeg isvrigt kan henholde mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Kimestad), og dette enkelte Punkt er Lovens § 23 eller Straffebestemmelsen. Jeg kan nemlig ikke erkjende, at den Forandring, som dert er gjort af Udvalget, er heldig, jeg tror, at den er kommen til at træffe Bestemmelser, nogle maaft af mindre Betydning, som ere uheldige, og andre af større Betydning, som jeg ikke kan tro Andet end ere undgaaede Udvalgets Opmærksomhed, og som det vistnok ikke vil være rigtig at vedtage. Jeg skal indrømme Udvalget, at det med Rette har anset over et Udtryk, naar der i Udkastet, som det foreligger, i 3die Stykke staar: „Paa Forsøg og Meddelagtighed finder isvrigt“, idet Ordet „isvrigt“ ikke skulde findes der, og jeg kunde ganske have sluttet mig til Udvalget, naar det havde foreslaaet, at tredie Stykke skulde gaa ud, da det er overflødig. Men naar Udvalget i sin Helhed har foreslaaet forskjellige andre Forandringer i Udkastets Bestemmelser, saa tror jeg, at det er kommet til Bestemmelser, der ikke ganske kunne billiges. Jeg nævner for det Første dette, at lige med det, at en Skibs-